

אש"ף. המעקה הנמוך באמצע התמונה מראה את קצה מסלול-המירוץ העגול. יציעי הצופים, מיבנה לבו הקרוי "בית הקשתות", אינו נראה בתמונה, והוא נמצא בשטח החפוס כידי אש"ף. ענת התבקשה לצלם תמונה זו במהירות רבה ולתפוס מיטחור.

זהו קו החזית. מחוץ העמדה היקדמית ביותר של צה"ל צילמה ענת סרגוסטי את ההיפודרום, מסלול מירוצי הסוסים, הנמצא ברובו בשליטת כוחות

מסלול מירוצי הסוסים

מירוצי בלי סוסים

(המשך מעמוד 13)

במשך כל היום אנחנו נתקלים באנשים נהדרים, המחזירים לנו את האמונה בבני אדם ובישראל, ואת הגאווה בצה"ל. בחור רים אמיצים, מפקדים וטוראים, שאינם

אטומים, המצטיינים בחוש-הומור בתנאים קשים, המסכנים את חייהם בלי התפארות, הרואים את זועות המילחמה ומתלבטים. להשתמש באנשים נהדרים כאלה כדי לנהל מילחמה כזאת — יתכן שזהו היפסוע הגדול ביותר.

הקסדה

של האליל

ה כחור הנהדר הבא — האיש שכבש את ליבנו יותר מכל אחר ביום הזה — הוא כחור-חמד שאקרא לו בשם דויד. אני קורא לו בשם דויד, אף כי זה אינו שמו, כי הוא השביע אותי בתוקף רב שלא אזכיר את שמו, גם לא את שמו הפרטי. אין הוא רוצה בשום פירסום. הוא סרן. איש מילואים, טנקיסט, בן 29, אף שהוא נראה צעיר יותר. דוקטוראנט במדעי-הטבע. אחרי שבלינו חצי שעה בפקק ענק, ב-

המינהרה הסמוייה

חייל צה"ל בעמדה הקדמית, על מירפסת המוסיאון. השביל שלפניו הוא קצה המעבר מוסתר, שחלקו תת-קרקעי, שבו נהגו אנשי אש"ף להסתנן אל בניין המוסיאון. במשך שבועות נמצא הבניין בשטח ההפקר שבין הקווים, ונחשב כריק, דבר שהתגלה כלא נכון.

המוסיאון קרוב, ממש ממול, אך הדרך ארוכה. אנחנו עוברים בחצרות האחוריות, פוסעים ברחובות צרים. מדי פעם מצווה דויד: "להוריד את הראש, לעבור לצד השני בריצה." ענת הקטנה, שעליה תלויים עשרה קילוגרמים של מצלמות, מקפצת.

אחרי דקות ארוכות אנחנו מגיעים אל הקיר האחורי של המוסיאון, ולדה חוסמת את השער. חייל שומר עליה, מכשיר-הקשר מטרטר. אנחנו נלחצים על פניו ונכנסים. אכן, מוסיאון. על הקיר ממול — מפת תבליט ענקית של מסעות הפיניקים הקדורים, הרוסה בחלקה, ליד ערימה גבוהה של שקי-חול מורדניים בהחלט. משם אנחנו נכנסים לחלל הפנימי הגדול של המוסד. המראה מדהים. ליד הכניסה — פסל של אליל קדמון, חסר ראש. מישהו שם כובעי-פלדה במקומו של הראש החסר. על הארץ פזורים, בסדר כלשהו, שמיכות-חאקי, כלי-

כביש המוביל צפונה ממעבר גאלרי סמטאן, אנו מתקרבים אל המוסיאון. זה המקום שבו עברנו את הקו לפני חודש, אך עכשיו לא הכרתיו.

או היה כאן כביש ישר ורחבי-ידיים, שבו התקדמנו, בשירה ענקית, לעבר המחסום של חיילי-אש"ף. כעת הכביש הזה חסום לכל רוחבו בכמה וכמה ערימות גבוהות של עפר, שום כלירכב אינו נע בשטח. אזרחים מעטים נעים כשהם נצמדים אל קירות הבתים.

לפני מחסום-העפר הראשון עומדים כמה טנקים. אנו עוצרים ובהור-חמד, בעל שלוש פה פסים על הכתף, הייכני ולעניין, שואל אותנו בידדות מה אנחנו מחפשים פה. אנו עונים שפנינו אל המוסיאון. זהו "דויד". הוא שוקל רגע ואומר: "בואו איתי." אחד מחייליו, בעל כובעי-פלדה ושכפ"ץ ("מכופלד ומשוכפץ"), אני קורא לו בלי (כי) נוטל את רובהו ונלווה אלינו.

החזית

מעקה של בניין סמוך למוסיאון, מבט על שטח האוייב. למטה — חורשת-האורנים המפורסמת, שרובה שייכת לאזור אש"ף. הבניינים ממול, בביירות המערבית, תפוסים בידי כוחות אש"ף. השקט הנשקף בתמונה מטעה — בכל רגע יכולים צלפים היושבים בבניינים הסמוכים לפתוח בצלילות לעבר חיילי צה"ל.